

ΜΙΑ

ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ ήταν ένας τσαγκάρης, που χωρίς να φταίει, έπεσε σε μεγάλη φτώχεια. Και δεν τού 'μεινε πια τίποτα παρά μονάχα ένα κομμάτι δέρμα για ένα ζευγάρι παπούτσια. Κάθισε λοιπόν αποβραδής κι έκοψε το δέρμα, για να ξυπνήσει το πρωί και να φτιάξει τα παπούτσια. Κι επειδή είχε ήσυχη τη συνείδηση του, έκανε το σταυρό του κι έπεσε στο κρεβάτι του να κοιμηθεί.

Την άλλη μέρα, αφού ξύπνησε κι είπε την προσευχή το, ετοιμάστηκε να καθίσει στον πάγκο του να δουλέψει. Τι να δει όμως; Τα παπούτσια ήταν έτοιμα, στολισμένα πάνω στον πάγκο του! Τα πήρε στα χέρια του για να τα δει από κοντά κι ήταν στ' αλήθεια τόσο καλά δουλεμένα που ούτε μια βελονιά δεν ήταν στραβά κεντημένα, λες και τα 'χε φτιάξει ο καλύτερος τσαγκάρης της πολιτείας. Σε λίγο μπήκε μέσα ένας πελάτης κι επειδή τα παπούτσια τού άρεσαν πολύ, πλήρωσε διπλά για να τα αγοράσει. Ο τσαγκάρης μας λοιπόν αγόρασε δέρμα για δυο ζευγάρια παπούτσια. Το 'κοψε κι αυτό αποβραδής να το 'χει έτοιμο την άλλη μέρα το πρωί να δουλέψει.

Αλλά δεν χρειάστηκε: όταν ξύπνησε, βρήκε πάλι τα δυο ζευγάρια έτοιμα. Οι πελάτες δεν άργησαν να 'ρθουν κι αυτή τη φορά ο τσαγκάρης πήρε χρήματα αρκετά και αγόρασε δέρμα για τέσσερα ζευγάρια παπούτσια. Την άλλη μέρα το πρωί βρήκε πάλι τα παπούτσια έτοιμα. Κι έτσι έγινε και την άλλη και την παράλλη: όσα ζευγάρια παπούτσια έκοβε αποβραδís, τα 'βρισκε έτοιμα την άλλη μέρα το πρωί. Ωσπου έγινε πλούσιος. Κι ένα βράδυ, λίγο πριν απ ' τα Χριστούγεννα, την ώρα του τέλειωσε τη δουλειά του κι ετοιμάστηκε να πάει για ύπνο, είπε στη γυναίκα του: «Γυναίκα, τι θα 'λεγες να μείνουμε ξύπνιοι τούτη τη νύχτα, να δούμε ποιος κάνει όλη τούτη τη δουλειά για χάρη μας;» Η γυναίκα του συμφώνησε και άναψε μια μικρή λάμπα, για να βλέπουν. Ύστερα κρύφτηκαν στη γωνίτσα και κράτησαν τα μάτια τους ανοιχτά, να μην κοιμηθούν.

Όταν χτύπησαν μεσάνυχτα, ήρθαν δυο μικρούλικά γυμνά καλικαντζαράκια, κάθισαν στον πάγκο του τσαγκάρη, πήραν τα κομμάτια το δέρμα κι άρχισαν να ράβουν και να καρφώνουν τόσο γρήγορα κι επιδέξια με τα μικροσκοπικά τους δαχτυλάκια που ο τσαγκάρης έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα απ την κατάπληξη και το θαυμασμό. Τα δυο καλικαντζαράκια δεν σταμάτησαν, ώσπου τέλειωσαν όλη τη δουλειά. Τότε έδωσαν έναν πήδο κι έφυγαν, όπως είχαν έρθει.

Την άλλη μέρα το πρωί η γυναίκα είπε στον άντρα της: «Τα δυο καλικαντζαράκια μάς έκαναν πλούσιους. Πρέπει να τους δείξουμε την ευγνωμοσύνη μας. Έτσι γυμνά που τριγυρνάνε, θα κρυώνουν. Έχω μια ιδέα: Θα τους ράψω πουκαμισάκια, παντελονάκια και γιλεκάκια. Και θα τους πλέξω κι από ένα ζευγάρι κάλτσες. Κάτσε κι εσύ και φτιάξ' τους από ένα ζευγάρι παπουτσάκια». Ο άντρας δεν περίμενε να του το πει δεύτερη φορά. Ως το βράδυ είχαν τελειώσει. Κι αντί ν' αφήσουν τον πάγκο φορτωμένο με δουλειά, όπως πάντα, τον στόλισαν με τα δωράκια τους. Ύστερα κρύφτηκαν, να δουν τι θα γίνει. Τα μεσάνυχτα ήρθαν πάλι τα δυο καλικαντζαράκια κι ετοιμάστηκαν να πιάσουν δουλειά. Αλλά δουλειά δεν βρήκαν. Κι όταν είδαν τα μικροσκοπικά ρουχαλάκια και τις κάλτσες και τα παπούτσια, απόρησαν στην αρχή. Έπειτα όμως δεν ήξεραν τι να κάνουν απ' τη χαρά τους. Χορεύοντας και γελώντας ντύθηκαν, κι, όλο καμάρι πηδούσαν και τραγουδούσαν:

«Είμαστε όμορφα ντυμένοι
και ποδεμένοι και στολισμένοι!
Με τόση λεβεντιά και χάρη,
γιατί να κάνουμε τον τσαγκάρη;»

Έτσι χόρευαν και τραγουδούσαν και στριφογύριζαν σ' όλη την κάμαρη, πηδούσαν πάνω στις καρέκλες και στα τραπέζια με κέφι και χαρά. Στο τέλος, χορεύοντας πάντα, βγήκαν απ' την πόρτα κι έφυγαν. Και δεν ξαναγύρισαν ποτέ πια. Αλλά κι ο

τσαγκάρης έζησε καλά κι εμείς καλύτερα.

[πηγή: *Τα παραμύθια των αδερφών Γκριμμ*, Α' τόμος, εισαγωγή Marthe Robert, μετάφραση Μαρία Αγγελίδου, εκδ. Άγρα, Αθήνα 1993, σ. 320-324]

Πηγή: askitikon.eu